

Költött

Festve ír. Minden képe „olvasható”. Ecsettel írt irodalmi alkotás. Vers. Novella. De a legtöbbször: a szépség himnusza. Anton Molnar, a Franciaországban élő magyar festő minden alkotásával a szépet hirdeti. Azt keresi az emberben, környezetében, azt látja meg tárgyi világában. Női portréi bordóval, rozsdabarnával, napsárgával, lángvörössel, kárminpirossal öltöztetett érzéki arcok.

Ósi virágok Szindbád úti könyvből.

Mai lány régi falikárpit előtt. Andzselina egy patinás teaszalonban. Turbános nő a reggel illatával. Időtlen szépség milánói vászonra nyomva.

„Néha le szerettem volna jegyezni egy nap eseményeit, hihetetlen fordulatait, törékeny összevisszaságát, de még írni sem volt időm. Rádásul festő vagyok, és senki sem tökéletes...” – közli Jegyzetek című, budapesti kiállítására megjelent albumában a nemzetközileg is elismert, negyvenöt éves festő. Napja-

ink eseményeit így aztán ecsettel vitte vászonra.

Éles, tiszta fényű reggelekről mesélnék a képek. Mágikus üvegekről. Egy kávéház színeiről. Egy Concorde téri szállodában megterített asztalról. Egy mindig tiszta és mindig meleg thaiföldi padlóról. Vannak vissza-visszatérő tárgyak. Szenvedélyes pillanatokra emlékeztető szivarok, csészek, szemérmes szirmok, fáradt levelek. Fekete cipők, amelyek nem akartak elsülyedni a Szajna hullámaiban. Buja kertek érett gyümölcsei. Kalapok, ecsetek, színes ceru-

zák. Utazhatunk is a képekkel. Hosszú, forró spanyol nyárba. Hajóval egy sötét vízi lagúnába. A kiotói őszbe. A magyar pusztára. Mauritius varázslatos szigetére. Kubába, ahol a valóság minden képzeletet felülmúl. Szingapúrba, ahol Hemingway is jól érezte magát. Ott lehetünk Monet kertjében, a londoni utcákon, a New York-i forgatagban. Anton Molnar, vagyis Molnár Antal kalandos életének emlékezetes pillanatait villantja fel alkotásaival.

Embereket, sorsokat, városokat hagyott itthon, amikor 1988-ban, családjával együtt, Franciaországba költözött. Festményeivel is embereket, sorsokat, városokat látta. Múlt és jelen a neozecesszió köpenyében?

En azt szoktam mondani, hogy »beszámolókat« festek. Felpörgetem a régi élményeket. Az az igazság, hogy szeretek emlékezni. Első franciaországi kiállításomnak olyan nagy sikere volt annak idején, hogy Luxembourg-tól Los Angelesig, New York-tól Szingapúrig, Cannes-tól Tokióig a legelegánsabb kiállítótermek nyíltak meg előttem. A meghatározást köszönöm. Mucha és Klimt nekem is nagy kedvenceim. Imádom a szecessziót.

Letelepedhetett volna másutt is Nyugat-Európában. Miért döntött Franciaország mellett?

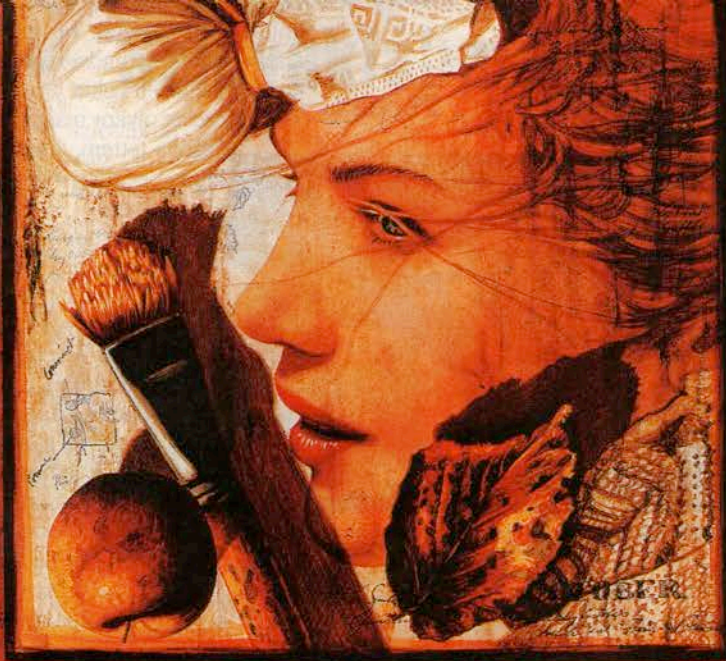
Párizs mindig is fontos kereszteződése volt az európai kultúrának, azon belül pedig a

képzőművészetnek. Párizsban minden fellelhető. A sokféle régi művészet ugyanúgy, mint a modern. Sokat járok New Yorkba, és Berlint is jól ismerem, az is fontos helye a művészeteknek, az én temperamentumomhoz, az én stílusomhoz mégis Párizs áll a legközelebb. Édesapám, aki tudós és matematikus, tíztizenöt éves koromig Afrikában dolgozott az ENSZ-nek. Francia nyelvterületen éltünk, így nagyon sok francia barátom volt. Amikor aztán elvégeztem a képzőművészeti főiskolát, felelevenedtek ezek a kapcsolataim, jöttek a barátaim Franciaországból, és mind azt kérdezték: »Miért nem állítasz ki nálunk?« Egy ilyen kihívásnak nem lehet ellenállni. Sem New Yorkban, sem Berlinben nem éreztem azt a széles művészeti spektrumot, amit Párizsban. Elég, ha csak arra gondolok, hogy a Notre Dame a sötét középkor, a Pompidou-központ pedig a fényes avantgárd felé mutat.

Mi kellett ahhoz, hogy a francia festők népes taborából egyetlen év alatt kiemelkedjen?

Budapesten, a főiskolán komoly alapokat kaptam. Szakmailag nagyon jól felkészítettek. Szűkös körülmények között, kevés eszközzel kellett megoldani a feladatot. A képzéssel párhuzamosan teljesen szabadok voltunk. Első kinti kiállításomra készülve azt mondtam: ha esetleg nem úgy sikerül, ahogy szeretném, és csak három képet adok el a kollekcióból, akkor nem kíséreltezem tovább, és folytatom a megrendelések sorát. Szerencsére minden jól alakult, és negyven jelentős kiállítással a hátam mögött elmondhatom: képeim érdekes

képek

gondolatokat vetnek fel az emberekben. Ez pedig nagyon fontos számomra. A megnyugtató érzést ugyanis nem feltétlenül a siker adja meg, nem az a legfontosabb, hogy mindenki tapsoljon, hanem hogy ami az agyamból, a szívemből a papírra vagy a vászonra kerül, azzal megbékélek. Ezzel együtt egyre személyesebb képeket szeretnék festeni, mert a nézőnek is ez lesz érdekesebb. Igyekszem a munkámmal és annak hangulatával elérni, hogy kommunikáljak, emberekhez szólnak még akkor is, ha a mondanivalom nem mindig optimista. A teljességhez azonban ez is hozzátartozik. Mint fényhez az árnyék.

Miután megérkezett Franciaországba, Dijonban telepedett le. Ma már nem ott él. Dijonban volt az első kiállítá-

tásom. Családom volt, két gyerekem, különböző cégek megrendeléséből éltünk. De nem plakátokat vagy lemezborítókat, hanem festményeket kértek tőlem. Ez nagy előrelépés volt a pályámon. Egy évembe telt, míg létrehoztam egy olyan kollekción, amelyet bemutathattam, és az emberek egyszerűen odavoltak, hogy micsoda gondolataim vannak. Engem ez nagyon meghatott, hiszen azt megelőzően nem voltak hasonló élményeim. Ha valaki sosem tudott üszni, mert sehol egy tó, egy uszoda vagy egy folyó, akkor az csak ivásra használja a vizet. Franciaország istenáldotta terület. Ott üszni, síelni, borászkodni, múzeumokba járni egyformán lehet. Ami engem a leginkább vonz Párizsban: ott a kulturált nevelés szinte örökség, apáról fiú-

ra száll. Franciaországban ha megnyitok egy kiállítást, a darukezelővel ugyanolyan komoly dolgokról tudok beszélgetni, mint az agysebészszel. Ez hosszú évszázadok alatt kialakult rituálé. Más nyelvet viszont képtelenek megtanulni. Azt mondják: rossz a hallásuk. Ami persze nem igaz. Egyszerűen nem volt szükségük a nyelvre. Olyanok, mint az elkényeztetett gyerekek. Egy holland autóbuszsofőr bezzeg négy nyelven beszél! Ami pedig az új lakóhelyemet illeti: ma már Párizs közelében, a Barbizon melletti Fontainebleau-ban élek. Amikor az ottani fák között sétálok, mindig elmegyek Paál László emléktáblája mellett, aki ott alkotott Barbizonban.

Képei szerint egzotikus szépségű nők, érzéki asszo-

nyok kísérik kalandos útjain. Még a portréiról is szenvedély, életöröm árad. Hedonista?

Inkább szemlélnék tartom magam. Nagyon közel áll hozzám Huszárík Zoltán világa. A szindbádi sors. Sokan életművésznek tartanak, de tudok én borzasztó letargikus is lenni. Ha elkap a depresszió, irtó mélyre zuhanok. Igen, sok a portré a kollekciónban. Én az embereket szeretem. Így aztán vannak férfiportréim is. A világ egyik legnagyobb óráját Tic-tac man címmel festtettem meg. Ebbe a sorba tartozik A legkisebb fiú története is. Vagy a Hungarian blues. Sokféle kultúrát, sokféle sorsot ismerek. Talán éppen ezért félttem, tiszteltem és csodálom az embert.

**Szabó G. László
Oláh Csaba felvételei**